פרת חטאת פרק ארבעה עשר זבחים קטו.

פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא. פי' בקונטרס ואין זה אלא לשמו משמע שרוצה לומר דכיון דשלמים הוא כששחטו לשם שלמים היינו לשמו ומ"מ והלא כששחטו לשם עולה או לשם זבח אחר הוי נמי שלמים כדאמרי' בפ"ק (לעיל מ:) לכל דשחיט ליה שלמים ליהוי וי"ל דמ"מ כיון דשלמים הוא הרי הוא כשר לשמו ושלא לשמו כגון לשם שלמים ולשם זבח אחר:

מחוסר זמן **בבעלים.** תעולה דוקא קאי ולא אאינך:

או שהיו בני שתי שנים ושחטן פסולין. הך ברייתא אינה בפ' התכלת (מנחות מה:) והכא והתם קתני פסולין ועוד תניא התם כאידך ברייתא פסולין ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה ותימה דבמתורה כפי אלו קדשים (דף יט:) תניא אשם בן שנה והביאו בן שנה כשרים ואם שחטם והביאו בן שנה כשרים ולא עלו (ב) לשם בעלים לשם חובה ר"ש אומר כל עצמן אינן קדושים וי"ל דכאן לשמו כאן שלא לשמו כדמשני הכא ומיהו קשה דא"כ קשיא לרב הונא הא מיכא אמי דפסול לשמו ובשר שלא לשמו ועוד אמי בשלא לשמו מיירי בתמורה ל"ל למיתני ולא עלו לשם חובה הא אפילו במעלותו (ה) נמי דכיון דשלא לשמו הוא אין עולה לשם חובה:

פסח בשאר ימות השנה דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו לימא מסייע ליה (ו) **יכול שאני מוציא אף עולת** (א) מחוסר זמן בבעלים ואשם נזיר ואשם מצורע (ב) ת"ל (ג) ושור מ"מ כשב מ"מ עז מ"מ ואילו חטאת שיירא במאי עסקינן אילימא בזמנו מאי איריא אשם אפילו חטאת נמי אלא שלא לזמנו (ד) ובמאי אילימא לשמו אשם אמאי חייב אלא לאו שלא לשמו לעולם בזמנו ושלא לשמו (ז) ורבי אליעזר היא דאמר מקשינן אשם לחטאת ותנא טפל וה"ה עיקר ת"ש (ח) יכול שאני מרבה (ט) עולת מחוסר זמן בגופה וחטאת בין בבעלים ת"ל [2] ואל פתח אהל מועד כל שאינו ראוי לבא בפתח אהל מועד אין חייבין עליהן ואילו אשם שיירא במאי עסקינן אילימא לשמו אשם נמי ליפטרייה אלא לאו שלא לשמו (ה) לעולם שלא לשמו ור"א היא דמקיש אשם לחטאת תנא עיקר וכ"ש לטפל ת"ש דכי אתא רב דימי אמר תנא דבי ר' (ו) ליואי יכול שאני מוציא אף עולת מחוסר זמן בבעלים אשם (ז) נזיר ואשם מצורע (מנין ונסיב להו תלמודא לחיובא ולא ידענא מאי היא) מאי תלמודא אמר רבינא שור מכל מקום כשב מכל מקום עז מכל מקום (ח) הא מאי רומיא כדאמרת אמר ר"נ (ט) משום [דרמי] דתנא דבי ר' ליואי (י) אדתני לוי (ב) [2] אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן כשירין ולא עלו לבעלים לשום חובה שחטן מחוסר זמן בבעלים או שהיו בני שתי שנים ושחטן פסולין ומשני רב דימי לא קשיא כאן לשמו כאן שלא לשמו רב אשי רמי מתני' אברייתא ומשני כאן לשמו וכאן שלא לשמו לימא תיהוי תיובתיה דרב הונא אמר לך רב הונא הכא במאי עסקינן כגון שהפריש שתי אשמות לאחריות דחד מינייהו מעיקרא (י) עולה היא

פסח כשאר ימות השנה אינו כשר לשמו. דתנן (ט) שחטו קודם חצות פסול שנאמר בין הערבים: **שלמים הוא.** ואין זה אלא לשמו: **נימא מסייע ליה.** לרב חלקיה: **יכול שאני מוציא.** מאל פתח אלא יתחייב בחוץ על עולת (א) מחוסר זמן בבעלים כגון של יולדת ומצורע הואיל ואינה רואיה לבא לפנים למלאכה:

ואשם נזיר ואשם מצורע. שם הם פסול ולקמיה מפרש ואזיל מאי פסולה: **שור מ"מ כו'.** דמלי למימר אשר ישחט במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח וגו' ואינו ידענא דשור אז כשב אז עז הוא: **ואילו חטאת שייריה.** ולא רגייה לחיובא: **אי נימא בזמנו.** ולשמו: **מאי איריא אשם.** דרגייה חטאת נמי מחייב (ב) דלא בעי רגייה ואפילו אשם דהא חזי בפנים: **אלא שלא לזמנו.** רגייה לחיובא באשם: **אי לשמו אשם אמאי חייב.** והא אינו כשר ליקרב ומתני' (ג) [קיב:] תנא פעור ואי משום דאתי לשלא לשמו בפני' הא המוחר עקיר וכולהו מודו בו אלא לאו שלא לשמו רבי לחיובא בחוץ כרב חלקיה אלמא דבר אינו כשר לשמו בפנים כשר לשלא לשמו ומחייב עליה שלא לשמו בחוץ: **ה"ג לעולם בזמנו ושלא לשמו.** מ"ל **ה"ג לעולם בזמנו.** ותו לא. וממילא אשלא לשמו דאוקימנא קאי. ושכתבו (ד) בספרים ולשמו (ה) מפרש טועה כתבו ולפוס ריסטא משום דפרכינן לעיל אי נימא בזמנו מאי איריא כו' וקא בעי לשנויי לעולם בזמנו ולשמו ולקא קשיא לך אי הכי חטאת נמי אין ה"ג ותנא אשם והוא הדין לחטאת ולאו מילתא היא דא"כ ר"א מאי בעי הכא מכדי ר"א לענין שלא לשמו אקשיה בפ"ק (לעיל י:) בפסול אשם שלא לשמו מחטאת אכל לענין לשמו מאי עיקר ומאי טפל איכא תרוייהו כתיבי להכשיר בפנים וחיוב בחוץ. ותו ל"ל לרבויי להאי משור וכשב ועז הרי כשר ליקרב ומצטרף בפנים הוא שוחטו בחוץ. אלא שהגרסינן שיש כך לפי שסברו דסיפא דברייתא דלעיל היא, והך ברייתא דלעיל מרבה, וא"כ לדקא כאן הלשון יכול שאני מרבה, לכן שינו גירסא המו"כ. כן נראה דעת בה"ג. אמנם הדברים המוסכים, דסבירא לפי אמר דברייתא דלעיל היא, ואלמא אי מרבה לחיוב, דאם מיעט לחיוב אלא מרבה לא אוציא, ומאי דקאמר לה (ד"ה ולשמו) לא אוציא, אמנם הגרסינן דבברייתא דלעיל היא הגיהו יכול שאני מרבה. דכיון דבברייתא דלעיל היא לחיוב אלא מרבה